

Op een regenachtige dag moest Sara naar de dokter voor haar been. Sara's mama hield een paraplu vast terwijl ze haar in de auto hielp. Met haar rechterbeen in een brace was dat niet makkelijk. Plots blies een sterke wind de paraplu uit mama's handen. Mama en Sara werden doornat. Eindelijk zat Sara in de auto.

Mama vouwde snel de rolstoel op en legde hem in de kofferbak. Ze klapte de koffer dicht en liep achter de paraplu aan. Die was tegen een hek gevlogen. Ze vouwde de paraplu op, liep terug naar de wagen en stapte in. Mama zei enkele boze woorden toen ze de auto startte. 'Mama, ik heb het koud,' zei Sara. Mama zette de verwarming hoger.

Toen ze stopten aan een verkeerslicht, zag Sara een paard. Het dier stond in de regen achter een hek. Ze had het paard al eerder gezien, maar niet in de regen.
'Mama, dat paard heeft geen huis om in te schuilen. Hij wordt helemaal nat!'
'Ik zie het.'
'Hij lijkt ongelukkig. Waarom laat niemand hem ergens schuilen?'
Het paard richtte zijn blik op Sara. 'Hij kijkt naar mij, mama.
Kunnen wij hem helpen?'
'Niet nu ...'
'Later?'
'Misschien.'

